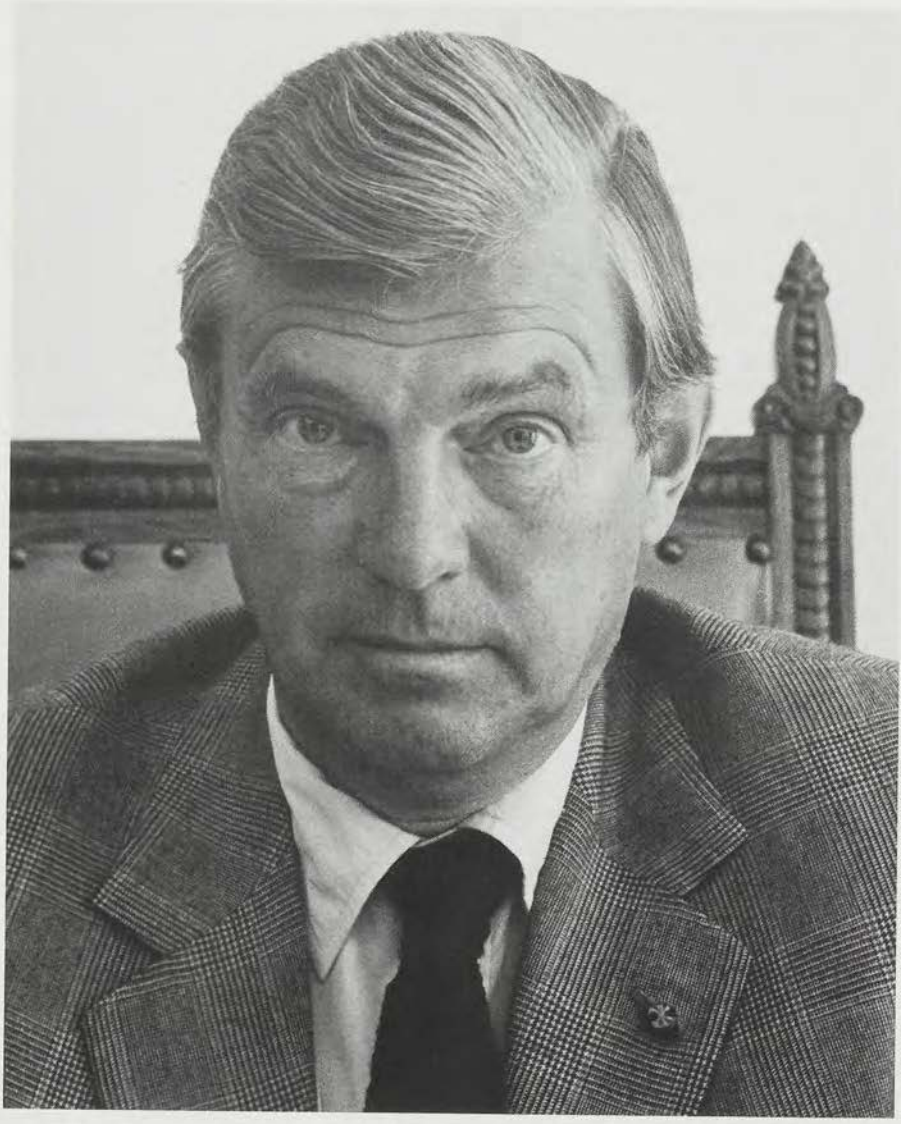

(foto M. Moussault)

Prof. P.L. Dijk
1920-1986

Op 7 mei 1986 overleed na een slopende ziekte Piet Lubbert Dijk, van 1969 tot begin 1986 buitengewoon hoogleraar privaatrecht, vennootschaps- en rechtspersonenrecht en notariswet aan de Faculteit der Rechtsgeleerdheid van de Vrije Universiteit.
Hij werd op 10 februari 1920 te 's-Gravenhage geboren. Na de middelbare school volgde hij de notariële opleiding aan de Universiteit van Amsterdam bij mr. A. Pitlo, een leermeester voor wie hij steeds grote bewondering heeft gehouden. Na de succesvolle afronding van zijn studie in 1947, waaraan destijds niet de mr.-titel was verbonden, werd hij kandidaat-notaris te Amsterdam. Zijn werkverband met de Vrije Universiteit ving aan in 1952, toen hij naast zijn werkzaamheden in het notariaat college-assistent werd bij prof.mr. Th.A. Versteeg. In 1958 werd hij tot notaris te Amsterdam benoemd. Aan de Vrije Universiteit verkreeg hij in 1959 een zelfstandige leeropdracht, op 16 september 1961 gevolgd door een benoeming tot buitengewoon lector. Op 26 september 1969 werd hij benoemd tot buitengewoon hoogleraar, eveneens aan de Faculteit der Rechtsgeleerdheid van de Vrije Unversiteit. Vele jaren heeft hij zo een drukke notariële praktijk met onderwijs en onderzoek in het universitaire kader gecombineerd. In 1981 nam hij afscheid van het notariaat om de laatste jaren van zijn werkzame leven meer dan voorheen aan de universiteit te kunnen wijden. Door een slopende ziekte heeft hij daarvan helaas de laatste anderhalf jaar niet meer kunnen genieten. Dankzij zijn wilskracht heeft hij op 31 januari 1986 toch een afscheidscollege kunnen geven. Anders dan de velen, die dat college en de receptie na afloop hebben meegemaakt, - en ook hijzelf - hadden gehoopt was er echter geen keer in het ziekteproces gekomen. Enkele maanden later is hij in vrede gestorven.
Zoals uit zijn loopbaan blijkt was voor Piet Dijk de praktijk van het recht niet zonder de theorie en de theorie van het recht niet zonder de praktijk denkbaar. Voor hem was het recht in essentie steeds het vormgeven aan het beelddrager Gods-zijn van de mens. Wezenlijk van belang was voor hem dat juridische regels en -beslissingen praktisch hanteerbaar zijn en de uitkomst vormen van een goede belangenafweging. Zowel in zijn praktisch werk als notaris, maar ook in zijn vele andere maatschappelijke functies, als in zijn wetenschappelijk werk liet hij dit blijken.
Door deze houding en door zijn brede ervaring was hij een man met gezag. Daarnaast kon hij zijn standpunten met overtuiging naar voren brengen, zó dat men er niet makkelijk omheen kon.
Zijn innemende persoonlijkheid, een zekere drang tot het uitoefenen van invloed en een praktische kijk op hoofd- en bijzaken, gepaard gaande aan een grote hoeveelheid energie en daadkracht en een snelle geest, maakten dat het besturen hem als het ware op het lijf geschreven was. Zo maakte hij onder meer in de jaren 1967 tot 1973 deel uit van het hoofdbestuur van de Koninklijke Notariële Broederschap. In gereformeerde kring bekleedde hij vele belangrijke functies. Ook de juridische faculteit van de VU heeft van zijn bestuurlijke gaven kunnen profiteren, vooral na

1981, door zijn deelname aan commissies en door zijn vervulling van het dekanaat. Hij gaf heel boeiend college. Vele generaties studenten zijn door hem enthousiast gemaakt. Hij maakte het recht levend voor hen. Het ging over zaken die praktisch van belang waren. De wetenschap was bij hem voor een belangrijk deel ook dienstbaar aan de praktijk. Zijn aanleg maakte hem minder geschikt voor theoretisch-systematische beschouwingen. Zowel op het terren van het notariaat, huwelijks(vermogens-) en erfrecht, schenkings- en successierecht als op het terrein dat hem het meest boeide: het rechtspersonenrecht en in het bijzonder het verenigingen- en stichtingenrecht, heeft hij belangrijke publikaties het licht doen zien.
In en naast zijn werk was hij een man die openstond voor anderen en op wie door velen - niet vergeefs - een beroep werd gedaan. Hij liet zich ten diepste leiden door de verwachting van het Koninkrijk Gods. Die verwachting, die ook in de indrukwekkende begrafenisdienst centraal stond, sterkte ook zijn vrouw, die voor hem een enorme steun was, en zijn kinderen.

T.J. van der Ploeg